

Un om pe niște scări

Adrian Păunescu

În lumea plină de urmări
Eu sunt un om pe niște scări,
În sus ce e, în jos nimic,
În jos ce e, în sus nimic.

Vorbesc cu ceilalți care-au fost
Și-n sus și-n jos, și nu-i dezic,
Eu însumi spun de locurile
Pe unde-am fost nu e nimic.

Vecinul meu prășește ciori,
Vecina mea prășește farduri,
Eu sunt un om pe niște scări
Și-un câine bulucind prin garduri.

Dacă de mai multe ori
Căci ce pot fi aceste garduri
Decât căzute foste scări
Decât căzute foste garduri.

Vecine, Domnule, Străine,
Nu înțeleg ce-aveți cu mine,
Știu scările ne sunt comune
Dar trec atât de rar pe-aici,
Portarul însuși poate spune
Că am ambiții foarte mici.

Din când în când mai vin pe-acasă
De ce vă supărați când vin
Agale talpa mea apasă
Pedalele cu pas străin.

Vecinul meu prășește ciori
Vecina mea prășește farduri
Abia m-am ridicat din garduri
Și mârâind în joase salturi
Eu sunt un om pe niște scări.

Și dacă vreți să fiu baladă
Și fiindcă eu nu am o stea
Accept, râvnesc, visez să cadă
Un porc nervos la moartea mea.

POEZII ONLINE

Și-acuma, vă implor, zâmbiți
În lumea plină de urmări
În care fard și ciori prășiți
Întunecați și spălăciți
Lăsați-mă să fiu pe scări.